

Sygn. akt IV CSK 577/19

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lipca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A. J.
przeciwko Z. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 lipca 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 26 kwietnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego koszty postępowania kasacyjnego 2700 (dwa tysiące siedemset) zł.**

UZASADNIENIE

Powódka A. J. domagała się zasądzenia od pozwanego Z. M. kwoty 79.608,93 zł tytułem zwrotu bezpodstawnego wzbogacenia się pozwanego kosztem majątku powódki w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej. Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w O. zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 65.510,26 zł oddalając powództwo w pozostałej części. Wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...), po rozpoznaniu apelacji pozwanego, zmienił powyższy wyrok Sądu Okręgowego o tyle, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 14.543,98 zł a w pozostałej części apelację pozwanego oddalił. W związku ze skargą kasacyjną powódki należy przypomnieć,

że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa, a także eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolę „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Powódka oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przyczynie objętej art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., co obligowało ją do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przytoczonych we wniosku przepisów prawa materialnego lub procesowego. Oczywiście tego naruszenia polega na tym, że jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby zagłębiania się w szczegóły sprawy lub dokonywania poszerzonej analizy istotnych dla wyniku sprawy przepisów. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi bowiem wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 r., Nr 13, poz. 230).

We wniosku powódka podniosła, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na rażące naruszenie przez Sąd drugiej instancji

przepisów prawa materialnego oraz przepisów postępowania (których jednak powódka nie wskazała), skutkujące rozstrzygnięciem niezgodnym z prawem oraz poczuciem sprawiedliwości. Ponadto Sąd Apelacyjny wadliwie, w ocenie skarżącej, uznał za wiarygodne zeznania pozwanego co do przeznaczenia przez powódkę środków pieniężnych, pobranych z konta bankowego pozwanego, na własne potrzeby powódki, a nie na cele związane z prowadzoną przez pozwanego działalnością gospodarczą, pomimo że pozwany nie wykonał zobowiązania Sądu do przedłożenia dowodów na poparcie tych twierdzeń. Tak sformułowany wniosek o przyjęcie do rozpoznania oczywiście zasadnej skargi kasacyjnej nie spełnia przytoczonych wyżej wymagań, powszechnie aprobowanych w orzecznictwie i nauce prawa. Motywy wniosku o przyjęcie skargi skłaniają do konkluzji, że w istocie skarżąca kwestionuje ocenę dowodów i ustalenia stanowiące podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku, co jest zabiegiem niedopuszczalnym w postępowaniu kasacyjnym ze względu na treść art. 398⁹ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. Powódka nie wykazała zatem przywoływanej przyczyny kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., stąd orzeczono, jak w sentencji.